Прощай, слізьми омитий Вішеград!
Пора, пора додому, у Карпати.
Сюди дороги не буде назад,
Сюди мені вже більше не вертати.

Я думав, діамант у сто карат
Твоя подоба: історичні дати,
Таїн спокусливих родючий сад,
Де можна безліч всього назбирати.

Та все не так. Ти, може, і великий,
Але для мене рудимент безликий,
Німотних гір сухий відламок й щем.

Вертаюсь в край, де кожна гілка хвої
Додасть мені наснаги у двобої
З моїм стражданням і душі плачем.
м. Вішеград